

angaaende Ejendomsretten til de Dyr, som færdes paa Markerne, forskellige Meninger om, hvorvidt de saa afgjort tilhører den enkelte, eller om de ikke er alles fælles Ejendom. Jeg skulde ikke have bemærket noget angaaende dette, hvis de herom fremsatte Bemærkninger havde indskrænket sig til de Udtalelser, som faldt fra det ærede 8de tingvalgte Medlem (Birch). Jeg fandt nemlig hans Forbavselse over mine Udtalelser i nogen Grad undskyldelig, fordi man i det hele fik det Indtryk, at det ærede Medlem var en i høj Grad plaget Mand, som ganske naturlig af den Grund kom til at se lidt mere sort paa Tingene, end de virkelig fortjener. Men da den højtærede Minister ogsaa tog Spørgsmaalet saa alvorligt, kan jeg ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger. Naar den højtærede Minister paa Grund af min lidt spøgefulde Bemærkning faar Betæneligheder med Hensyn til min Moral, maa jeg beklage det, men haaber dog at kunne bære det. Jeg kan ikke give den højtærede Minister Ret i, at Krybskytteri i og for sig i højere Grad er Udtryk for Raahed end Jagt i al Almindelighed; hvad enten Jagt er lovlig eller ej, kan den drives saaledes, at den maa betegnes som Raahed — jeg tror ikke, at Krybskytteri, set fra det Synspunkt, i og for sig er mere forkasteligt end lovlig Jagt. Dermed tror jeg, der er sagt tilstrækkeligt om dette Punkt.

Til det ærede 12te Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) vil jeg sige, at jeg for saa vidt ikke er uenig med ham i hans Grundsyn: at det drejer sig om at værne vor Fauna, at værne de Dyrearter, vi har her i Landet, saa at de ikke, saaledes som Tilfældet er for manges Vedkommende — det gælder navnlig mange af dem, som vi grumme nødig vil undvære —, er udsat for at blive helt udryddet. Paa den anden Side kan det ogsaa komme til at dreje sig om noget andet, nemlig om, hvorvidt Vildtet skal have Lov at æde Menneskene, eller Menneskene skal have Lov at æde Vildtet. Saa foretrækker jeg dog, at Menneskene faar den største Ret. Jeg deler, som sagt, det ærede Medlems Betragtning, selv om jeg ikke i saa høj Grad som det ærede Medlem har givet det Udtryk i min Tale. Dog har jeg, synes jeg, givet det Udtryk i min Anerkendelse af de udvidede Fredningsbestemmelser, som træffes for saa mange Dyrs Vedkommende. Jeg skulde gerne, hvis den højtærede Minister vilde stille Forslag derom, gaa med til at give Haren en endnu længere Fredningstid, idet jeg betragter den som et Dyr, der gør grumme liden Fortrød i Forhold

til den Glæde, vi har af den, og som et Dyr, som det er en Fornøjelse at se i det danske Landskab.

Derimod maa jeg beklage, at ogsaa det ærede 12te Medlem for 6te Kreds maatte være uenig med mig i mine Betragtninger angaaende Jagttegnet. Jeg forstaar, at de øvrige Ordførere og den højtærede Minister er uenige med mig, men jeg havde ikke ventet, at det ærede Medlem skulde have delt denne Uenighed. Hvad betydet nemlig Bestemmelsen om Jagttegnet bortset fra de bortforklarende Ord, som kan siges derom, andet end dette; at Retten til at udøve Jagt i Virkeligheden afhænger af, om man har Raad til at betale Tegnet; det afgørende bliver Mandens økonomiske Evne. Den, for hvem Penge ingen Rolle spiller, betaler de 20 Kr.; den, for hvem Penge betyder en Del mere, vil i de allerfleste Tilfælde lade være at betale dem. Man gør gennem denne Bestemmelse i meget høj Grad Jagten til et Privilegium for dem, som har Raad til at tillade sig denne Fornøjelse. Jeg har ikke noget imod det, hvis man paa anden Maade kan indskrænke Antallet af Jægere, selv om den Fortrød, de gør, maaske ikke er slet saa stor, som man er tilbøjelig til at mene. Jeg vilde saaledes intet have imod, at man bestemte, at unge Mennesker under 18 Aar ikke maa drive Jagt. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at naar man sætter 15 Aar som Aldersgrænse for dem, der kan faa Jagttegn, forekommer den Alder mig lidt for ungdommelig. Naar 15 Aars Personer kan forsyne sig med Jagttegn og faa Lov til at løbe med Bøsse, betyder det egentlig kun igen det samme, at naar Penge ingen Rolle spiller i Hjemmet, vil de unge Mennesker akkurat i samme Grad som nu faa Lov til at rende med Bøssen paa Nakken eller i Haanden. Derimod vil man opnaa at afskære de unge Mennesker fra de Hjem, disse Penge betyder noget for, fra at drive Jagt. Naturligvis sker der ingen Skade derved, men det vilde være mere naturligt, om man gennemførte den efter min Optattelse ret fornuftige Bestemmelse, at man i hvert Fald skal være voksen, skal være fyldt f. Eks. de 18 Aar, som jeg nævnte, inden man kan faa Lov til at løbe omkring med et Gevær. Jeg tror, at en saadan Bestemmelse vilde have mindst samme gavnlige Indflydelse som Jagttegnet i Retning af at begrænse Jægerens Antal, thi naar man først er naaet over de 18 Aar, vil i hvert Fald mange sikkert aldrig indlade sig paa at være Jægere.